

АРТЮР РЕМБО
ПАРИЖКА ОРГИЯ
ИЛИ ПАРИЖ СЕ ЗАСЕЛВА
ОТНОВО

Превод от френски: Кирил Кадийски, —

chitanka.info

Ей, пълзовци, ето го! Тътнещи гари.
Тук Варвари минаха в кървав парад,
но слънцето с огнен дроб всичко обжари.
Пак свети на запад свещеният Град!

Елате! Пожарът е в отлив. Отново
се лее лазур над мостове, трева,
над сгради, дървета — тук, дето олово
червено, раздрано в нощта зарева.

Дворците си мъртви укрийте в ковчези!
Разведря очите ви старият Страх.
Пак стадото рижки кобили се глези —
от страст полудейте, станете за смях!

Разгонени кучки се джафкат за дрипава
превързка, локалите кряскат: — Ела,
пий, плюскай. Нощта там се гърчи и рипва
навън. О, пияници с мрачни чела,

лочете! Лъчите щом бликнат — боли ги! —
фалшивия блясък да смъкнат от вас,
ще стискате чаши, прелели от лиги,
загледани в утрото — тъпо, без глас.

Но в чест на Кралицата — с дирник тестен е! —
преяждайте. Слушайте като слепци
как хълца в горещите нощи, как стене
гмежста от доносници, старци, крадци.

О, мръсни сърца! О, разпенени устни!
По-живо дъвчете, прогнили зъби.
Шампанско за вас, Победители гнусни!
Позорът в търбуха ви бодро тръби...

*Издуйте ноздри в надменност проклета.
А жилите — пълни отрова по тях.
С ръце върху вашите детски вратлета,
Поетът шепти: „Полудейте от страх —*

*дори и Жената, в чиято утроба
се ровите в спазми, о, сладни души,
ви стряска със стона си — как ли от злоба
в съдбовна прегръдка не ви удуши?“*

*Крадци, сутеньори, смешници, тирани,
какво ще му сторите днес — на Париж! —
с душите, с плътта си, с отрови и рани?
Ще смъкне той дрипите — свъсен и нищ!*

*И щом с изтърбушен корем запълзите
в парите си вкопчили пръсти до кръв,
развратница рижава, с бомба в гърдите,
ще вдигне юмруци, пияна от стръв!*

*Когато в танц яростен тръпнат краката,
Париж, о, когато с нож в свойте ребра,
когато спотайваш в очи светлината
на дивата пролет — за всички добра —*

*о, град полумъртъв, о, град на покруса,
с гърди устремил се към Бъдния ден,
стотици врати да разтваряш след труса;
от мрачното Минало благословен,*

*ти — труп вцепенил се от мъки свещени,
пак пиеш от ужаса, вдъхнал живот
на сините червеи в празните вени,
пак твоята обич е в ледена пот!*

*И не е зле! Червеи, червеи сини,
но нищо Възхода не ще угаси,*

*тѣй Кариатидите и след години
ще ронят по стълбите звездни сълзи.*

*Макар че градът покъртителна сцена
остава; макар че с вонята, с кръвта
е рана в Природата вечно зелена,
Поетът му шепне: „Каква красота!“*

*С Поезия къпа те бурята свята!
Възвръщаш си силите, Град величав;
смъртта пак ръмжи, но ти вдигай тръбата,
натъпкал в сърцето ѝ екот и гняв.*

*Поетът поема безчестната слава,
плача на подлеца и дните на гнет,
и с бич от любовни лъчи изтезва
жените, и хвърля стиха си: „Напред,*

*бандити!“ Пак оргии, пак от елит е
претъпкан бардака на стария ден.
А газът огрява кръвта по стените
и блика зловец към лазура студен.*

май, 1871

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.